

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Kateřiny Mrázové, Ph.D., a Mgr. Petra Pospíšila v právní věci žalobce **J. K.**, bytem X, zastoupeného Mgr. Pavlem Nádeníčkem, advokátem se sídlem v Brně, Průchodní 377/2, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem v Brně, Masarykova 31, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 5. 2015, č. j. 12766/15/5100-41453-706611,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] V záhlaví označeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil prvostupňové rozhodnutí Finančního úřadu pro Zlínský kraj, Územní pracoviště v Uherském Hradišti, ze dne 19.12.2013, č.j. 1804427/13/3309-25200-705326. Prvostupňový finanční úřad nevyhověl návrhům žalobce(dále též „dlužníka“) na odklad a zastavení daňové exekuce, nařízené vůči němu exekucním příkazem na srážky ze mzdy vydaným Finančním úřadem ve

Veselí nad Moravou dne 8.1.2007, č.j. 595/07/311920/8545 (v právní moci dne 2.2.2007), k vymožení vykonatelného nedoplatku ve výši 1.306.069 Kč, v jehož výkonu je pokračováno podle rozhodnutí Finančního úřadu pro Jihomoravský kraj, Územní pracoviště ve Veselí nad Moravou, ze dne 3.4.2013, č.j. 967335/13/3018-05700-701692, novým plátcem mzdy žalobce společností BOHEMIA transport cz s.r.o. (původním plátcem mzdy byla Alza soft a.s.).

[2] Návrhy žalobce na odklad a zastavení daňové exekuce dle § 181 odst. 1 a 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), obdržel správce daně dne 18.7.2013 a o obou návrzích rozhodl společně.

[3] Důvodem podání návrhů byla daňová exekuce na daňové povinnosti žalobce pro příjmy získané trestnou činností. Žalobce tvrdil, že majetkový prospěch získaný podnikatelskou činností, naplňující skutkovou podstatu trestného činu, nemůže být příjmem, který je předmětem daně z příjmů fyzických osob dle § 3 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZDP“), protože jinak by tímto stát legalizoval trestnou činnost. Žalobce proto navrhl výkon exekuce zastavit s odkazem na § 181 odst. 2 písm. j) daňového řádu a současně výkon exekuce odložit dle § 181 odst. 1 daňového řádu do doby vydání rozhodnutí o zastavení exekuce.

[4] Návrh na odklad exekuce posoudil správce daně dle § 181 odst. 1 daňového řádu, podle něhož může odložit exekuci, pokud šetří skutečnosti rozhodné pro zastavení daňové exekuce. Samotné podání návrhu na zastavení daňové exekuce však nemohlo být důvodem jejího odložení, jak uvedl správce daně. Nařízenou exekuci tak posuzoval v celém komplexu. Ověřil vydání exekučního příkazu na srážky ze mzdy žalobce k vymožení vykonatelného nedoplatku a jeho nabytí právní moci. Zjistil také, že nový místně příslušný správce daně Finanční úřad pro Jihomoravský kraj, Územní pracoviště ve Veselí nad Moravou, rozhodl dne 3.4.2013, č.j. 967335/13/3018-05700-701692, o pokračování ve srážkách u nového plátce mzdy žalobce. Z rozhodnutí také vyplynulo, že po dobu trvání exekuce byla na srážkách ze mzdy žalobce sražena (a na daňovém nedoplatku uhrazena) částka 4.456 Kč. Po dobu trvání daňové exekuce nebyl žalobcem podán u správce daně žádný návrh na odklad nebo zastavení exekuce, přitom z trestních rozsudků vyplynulo, že trestní řízení bylo proti žalobci zahájeno ještě před zahájením exekučního řízení. Žalobcem uplatněné důvody nebyly zákonnými důvody dle § 181 odst. 1 daňového řádu pro odklad exekuce, když doba, po kterou byla exekuce vedena, výše vymožené částky a délka samotného trestního řízení, nebyly důvodem pro povolení odkladu exekuce na dobu, po kterou žalobce požadoval její odklad.

[5] Správce daně nevyhověl ani návrhu žalobce na zastavení daňové exekuce. Posuzoval veškeré skutečnosti rozhodné pro zahájení daňové exekuce. Konstatoval, že pro nařízení daňové exekuce (zahájené dne 8.1.2007), byly splněny všechny zákonné předpoklady, zejména vykonatelný exekuční titul, dosud neuhrazená exekuce a dosud nezaniklé právo vymáhat daňový nedoplatek. Daňový nedoplatek byl vyměřen v souladu s platnými právními předpisy a vydané platební výměry nabyly právní moci. Exekuce byla zahájena v roce 2007 a v té době již probíhalo trestní řízení, na něž se žalobce odvolával. Měl tak možnost uplatnit řádně své návrhy u správce daně. Žádný z nyní předkládaných návrhů však po celou dobu vůči správci daně neuplatnil. Daňové povinnosti, pro které je exekuce vedena, se vztahovaly ke zdaňovacím obdobím roku 1998 a 1999. Podle tehdy platných právních předpisů (zákon č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „ZSDP“,

zrušen k 1. 1. 2011) uplynula prekluzivní lhůta pro vyměření daně k datu 31.12.2002 a dále k 31.12.2008 a k 31.12. 2009 uplynula i objektivní desetiletá lhůta pro stanovení daně. Ze shora uvedených důvodů správce daně ve věci neshledal zákonné důvody pro odklad a zastavení daňové exekuce nařízené exekučním příkazem na srážky ze mzdy dne 8.1.2007, v jejímž výkonu pokračuje nový plátcе mzdy žalobce.

[6] Správce daně žalobce v prvostupňovém rozhodnutí poučil, že proti tomuto rozhodnutí nelze uplatnit opravné prostředky dle § 181 odst. 4 daňového řádu. Žalobce tak podal ke Krajskému soudu v Brně proti uvedenému rozhodnutí správní žalobu, kterou zdejší soud zamítl pro nedůvodnost rozsudkem ze dne 31.3.2014, č.j. 29 Af 10/2014-67. Toto rozhodnutí však bylo zrušeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30.9.2014, č.j. 3 Afs 99/2014-43, žaloba byla současně odmítnuta a věc postoupena k vyřízení Odvolacímu finančnímu ředitelství. Nejvyšší správní soud totiž dospěl k závěru, že proti prvostupňovému rozhodnutí správce daně ze dne 19.12.2013 bylo možno podat odvolání (správce daně poučil žalobce o tom, že nelze proti rozhodnutí uplatnit opravné prostředky), neboť šlo o rozhodnutí, kterým nebylo návrhu na zastavení daňové exekuce zcela vyhověno a daňový řád v těchto případech odvolání nevyklučoval. Správní žaloba původně podaná ke Krajskému soudu v Brně, tak byla posuzována jako včas podané odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí správce daně ze dne 19.12.2013 a věc dospěla do stadia odvolacího řízení před Odvolacím finančním ředitelstvím (žalovaný).

[7] Žalovaný v rozhodnutí o odvolání uvedl, že správce daně vydal dne 8.1.2007 exekuční příkaz na srážky ze mzdy dle § 73 odst. 6 písm. b) a § 73 odst. 7 ZSDP s přiměřeným použitím § 276 a násl. zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o.s.ř.“), k vymození nedoplatků žalobce, včetně exekučních nákladů v celkové výši 1 306 069 Kč. Nedoplatky pro přehlednost uvedl přímo v rozhodnutí v Tab. 1, které byly vykázány vykonatelným výkazem nedoplatků, sestaveným ke dni 25.1.2002, č.j. 5163/02/311921/9721, a současně s vyčíslenými exekučními náklady ke dni nařízení exekuce ve výši 25 608 Kč. Exekuční příkaz byl žalobci doručen dne 17.1.2007.

[8] Žalovaný k odvolacím námitkám mimo jiné uvedl, že za stěžejní námitku vzal v úvahu tvrzení, že žalobce byl za svoji podnikatelskou činnost v letech 1998 a 1999 trestně stíhán a ze stejné činnosti mu správce daně vyměřil daňovou povinnost, přitom příjem z „trestné činnosti“ by neměl být předmětem daně z příjmů fyzických osob. Napadená daňová exekuce je vedena pro vymození daně z výnosu z trestné činnosti s tím, že trestná činnost je takto legalizována. Žalovaný k tomu uvedl, že námitka směřuje proti samotnému vyměření daně, která měla být uplatňována v rámci odvolání proti platebním výměrům, jimiž byly daňové povinnosti žalobce stanoveny, resp. proti stanovení záloh. K námitce nelze přihlídnout, neboť v řízení o zastavení exekuce již není možné námitky směřující proti vyměření daně uplatňovat.

[9] Exekuční řízení není pokračováním nalézacího řízení ani duplicitním nalézacím řízením. V exekučním řízení se nelze zabývat skutečnostmi, které nastaly před vydáním exekučního příkazu, tedy v řízení vyměřovacím. Lze zkoumat pouze okolnosti vážící se k exekuci, tedy existenci exekučního titulu, vhodnost způsobu exekuce apod. V řízení o návrhu na zastavení exekuce je tedy na místě posoudit, zda byly splněny podmínky pro zastavení daňové exekuce. Odkaz žalobce na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 17.3.2010, č.j. 5 Ca 65/2007-77.

se týkal odlišné věci a nebyl v dané věci případný, šlo o přezkum dodatečného platebního výměru – rozhodnutí ve vyměřovací fázi daňového řízení, přičemž byl posuzován příjem z činnosti, na kterou by nemohlo být vydáno oprávnění k jejímu provozování.

[10] Daňová exekuce představuje výkon rozhodnutí správce daně, při němž správce daně vynucuje splnění daňové povinnosti, kterou daňový dlužník nesplnil dobrovolně. Tímto způsobem jsou vymáhány splatné daňové nedoplatky. V posuzované věci je vedena daňová exekuce, nařízená exekučním příkazem, a je v ní na základě dalších rozhodnutí pokračováno, přičemž pro vedení této exekuce svědčí exekuční titul, kterým je vykonatelný výkaz nedoplatků, sestavený dne 28.1.2002 správcem daně ke dni 25.1.2002, č.j. 5163/02/311921/9721, a to z údajů evidence daní a obsahuje veškeré údaje, které v době jeho vystavení předpokládal § 73 odst. 5 ZSDP. Výkaz nedoplatků vycházel z jednotlivých nedoplatků žalobce předepsaných v evidenci daní na základě platebních výměrů správce daně nebo na základě zákona (splatné části záloh na daň) a obsahoval doložku vykonatelnosti. Výkaz nedoplatků je vykonatelný, jsou-li vykonatelné všechny částky v něm uvedené. V posuzovaném výkaze nedoplatků byly evidovány vykonatelné splatné daňové povinnosti na základě jednotlivých rozhodnutí či ustanovení zákona (viz Tab. 1 – blíže v rozhodnutí žalovaného). Dle § 32 odst. 13 ZSDP je rozhodnutí vykonatelné, jestliže proti němu nelze již podat řádný opravný prostředek nebo nemá-li tento opravný prostředek odkladný účinek a lhůta k plnění uplynula. Daňovou exekuci vymáhané nedoplatky nebyly žalobcem uhrazeny a právo je vymáhat nezaniklo.

[11] Podle žalovaného nemůže být důvodem zastavení daňové exekuce tvrzení žalobce, že exekuce je vedena na daň z příjmů získaných trestnou činností. Z doložených trestních rozsudků vyplynulo, že vedle výkonu trestu odnětí svobody, zákazu řízení motorových vozidel a povinnosti k náhradě škody, nebylo rozhodováno o příjmech žalobce z podnikatelské činnosti.

[12] Žalobce získal oprávnění k provozování živnosti s předmětem podnikání automatizované zpracování dat dne 5.5.1998 a současně byl registrován u Finančního úřadu v Uherském Hradišti k dani z příjmů fyzických osob. Od 1.9.1998 byl registrován též jako plátcce daně z přidané hodnoty. Jelikož měl žalobce platné živnostenské oprávnění, jeho příjmy dosažené činností „automatizované zpracování dat“ byly podrobeny řádnému zdanění. S odkazem na § 3 ZDP žalovaný uvedl, že dani z příjmů fyzických osob podléhají všechny druhy příjmů, které jsou předmětem daně a současně nejdou od této daně osvobozeny, ani z nich není sražena daň zvláštní sazbou daně. Dle § 7 odst. 1 zákona č. 588/1992 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZDPH“), jsou předmětem daně z přidané hodnoty veškerá zdanitelná plnění za úplatu i bez úplaty, včetně nepeněžitého plnění v tuzemsku. Postup při vyměření nyní vymáhaných nedoplatků byl správcem daně proveden v souladu se zákonem.

[13] Daňová exekuce byla zahájena již dne 8.1.2007, přitom v té době bylo vedeno i trestní řízení vůči žalobci (sdělení obvinění dne 22.2.1999). V posuzované věci jde o daňové povinnosti vztahující se ke zdaňovacím obdobím roku 1998 a 1999. Prekluzivní lhůta pro stanovení daně podle ZSDP vůči posuzovaným daňovým povinnostem uplynula k 31.12.2002 a k 31.12.2008, resp. 31.12.2009 též uplynula objektivní desetiletá lhůta pro stanovení daně. Žalobce mohl proti jednotlivým rozhodnutím uplatnit řádné opravné prostředky nebo napadat

exekuční titul. Žalobce však nevyužil zákonem poskytnuté opravné prostředky, ani návrh na povolení obnovy řízení nepodal. Smyslem prekluzivního charakteru lhůt pro stanovení daně je zajištění právní jistoty pro daňový subjekt i správce daně. Obě strany nutí ke vzájemnému vypořádání právních vztahů v předem definovaném časovém prostoru. Na lhůtu pro stanovení daní jsou navázány další lhůty, jako např. v nyní rozhodované věci možnost podrobit rozhodnutí o stanovení daně dozorčímu prostředku. Přitom z § 122 odst. 3 daňového řádu vyplývá, že řízení o dozorčím prostředku, týkajícím se rozhodnutí o stanovení daně, resp. nalézací řízení je možné zahájit pouze uvnitř běhu této lhůty.

[14] Není zcela patrna souvislost mezi návrhem žalobce na odložení a zastavení exekuce, které podal až dne 18.7.2013, a pravomocným skončením trestního řízení dne 7.12.2010. Žalobce uváděl, že do té doby neskončené trestní řízení mu bránilo v účinné obraně proti jednotlivým rozhodnutím o stanovení daně. Návrh na odklad a zastavení exekuce však žalobce podal ve větším časovém odstupu 2,5 roku po skončení trestního řízení.

[15] Žalovaný odmítl námitku žalobce, že správce daně neprojednal předmětné návrhy žalobce v potřebných souvislostech. Správce daně naopak v prvostupňovém rozhodnutí zhodnotil podstatné podklady a vyslovil jednoznačnou správní úvahu, která je s výrokem rozhodnutí v souladu. Odůvodnění rozhodnutí bylo dostatečné a odpovídá zákonným požadavkům. Správce daně se vyjádřil ke všem stěžejním námitkám, které mohly ovlivnit výsledek řízení o předmětných návrzích žalobce (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24.4.2014, č.j. 7 Afs 85/2013-33).

II. Shrnutí argumentů v žalobě

[16] Včas podanou žalobou se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného i prvostupňového rozhodnutí správce daně. Žalobce uvedl, že mu byly správcem daně vyměřeny daňové povinnosti v souvislosti s jeho podnikatelskou činností prováděnou v letech 1998 a 1999. Za účelem vymození vykonatelného nedoplatku na dani byla u žalobce zahájena exekuce exekučním příkazem ze dne 8.1.2007 na srážky ze mzdy, o jejímž pokračování bylo rozhodnuto dalším rozhodnutím správce daně dne 3.4.2013.

[17] Žalobce byl pro výše uvedenou podnikatelskou činnost trestně stíhán a ze stejné činnosti mu správce daně vyměřil daňovou povinnost. Rozsudkem Okresního soudu v Uherském Hradišti ze dne 25.6.2010, č.j. 1 T 366/2004-7821, byl žalobce shledán vinným z trestného činu podvodu dle § 250 odst. 1, 2 trestního zákona č. 140/1961 Sb., ve znění účinném do 31.12.2009, a z přečinu podvodu dle § 209 odst. 1 trestního zákoníku č. 40/2009 Sb. Za to byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 20 měsíců. Odvolání proti tomuto rozhodnutí bylo zamítnuto usnesením Krajského soudu v Brně dne 7.12.2010, č.j. 6 To 451/2010-7905, a odsuzující rozsudek tak nabyl právní moci dne 7.12.2010. Daňová exekuce byla vedena pro vymození daně z výnosu z trestné činnosti, čímž byla trestná činnost legalizována, a proto žalobce podal ke správci daně předmětné návrhy na odklad a zastavení daňové exekuce. Správce daně návrhu nevyhověl a žalovaný tento závěr napadeným rozhodnutím potvrdil.

[18] Žalobce označil postup žalovaného ze rozporný se zásadou, dle které nikdo nemůže být nucen obviňovat sám sebe. V době běhu lhůt pro uplatnění řádných i mimořádných opravných

prostředků v rámci nalézacího řízení ještě nenabyl odsuzující trestní rozsudek Okresního soudu v Uherském Hradišti ze dne 25.6.2010, č.j. 1 T 366/2004-7821, právní moci. Teprve od 7.12.2010 (právní moc rozhodnutí) bylo postaveno najisto, že daňová povinnost žalobce byla vyměřena z příjmů z trestné činnosti. Proto se žalobce nemohl uvedeným argumentem bránit dříve, tedy v době, kdy správce daně daňovou povinnost žalobci vyměřil a přistoupil k jejímu exekučnímu vymáhání. Pokud se žalobce nedoznal k trestnému charakteru získaných příjmů ve fázi vyměření daně, a nepokusil se v té době napadnout opravným prostředkem rozhodnutí o daňové povinnosti, nelze to posuzovat k tíži žalobce. Proto žalobce trvá na tom, že jediná možnost jeho obrany spočívala v podání předmětného návrhu na zastavení exekuce, a to přesto, že exekuční řízení není pokračováním nalézacího řízení. Následky materiálně vadných rozhodnutí pokládá žalobce za natolik škodlivé, že musí být odstraněny v jakékoliv fázi řízení, tedy i exekuční, bez ohledu na to, zda proti nim žalobce podal řádné či mimořádné opravné prostředky, protože závadný stav byl zjevný až po uplynutí příslušných lhůt k obraně. Tím spíše, pokud žalobci nesvědčily účinné právní prostředky obrany ve lhůtách stanovených zákonem. Navíc v daném případě jde nejen o přezkoumání exekučního titulu, ale též vhodnosti a přiměřenosti vedení exekuce vzhledem k exekučnímu titulu, který je v rozporu se zákonem.

[19] Žalovaný proto pochybil, protože posuzoval splnění podmínek pro zahájení exekuce pouze z formálního hlediska a nepřihlédl ke všem podstatným okolnostem případu a nezabýval se materiální stránkou původních rozhodnutí a exekučního titulu v době, kdy napadené rozhodnutí vydal.

[20] Žalobce namítal, že žalovaný nesprávně posoudil (též nezabýval se – viz str. 4, třetí odst. žaloby) právní otázku, zda lze zdanit příjem získaný trestnou činností a vést pro jeho vymození daňovou exekuci, resp. v ní pokračovat. Předmětem daně nemůže být majetkový prospěch (příjem) získaný činností, která naplňuje skutkovou podstatu trestného činu (viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 17.3.2010, č.j. 5 Ca 65/2007-77, který dle žalobce na věc dopadá). Jinak by docházelo ze strany státu k legalizaci trestné činnosti. Žalovaný neučinil z těchto tvrzení žalobce správný právní závěr, protože daňovou exekuci nezastavil a legalizoval tak příjmy z trestné činnosti. Podle žalobce by měla platit obecná premisa, že prospěch dosažený trestným činem není příjmem, který by mohl být předmětem daně. Ačkoliv žalovaný v napadeném rozhodnutí zpochybnil odkaz na poslední citovaný rozsudek, žalobce měl za to, že rozsudek na posuzovanou věc dopadá, protože není relevantní, zda se jednalo o činnost, která mohla být povolena.

[21] Žalovaný v napadeném rozhodnutí učinil nesprávná zjištění z rozhodnutí v trestní věci, konkrétně z rozsudku z Okresního soudu v Uherském Hradišti ze dne 25.6.2010, č.j. 1 T 366/2004-7821, a z usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 7.12.2010, č.j. 6 To 451/2010-7905, na jejichž základě učinil nesprávný závěr.

[22] Žalovaný odmítl jako důvod pro zastavení exekuce to, že exekuce je vedena na daň z příjmů získaných trestnou činností. Žalovaný současně zmínil, že z trestních rozhodnutí vyplynulo, že v nich nebylo jakkoliv rozhodováno o příjmech žalobce z podnikatelské činnosti. Naproti tomu má však žalobce za to, že z předložených důkazů vyplývá, mimo zjištění uváděná žalovaným, že podnikatelská činnost byla v rámci trestního řízení posouzena jako činnost trestní, což plyne ze skutkové věty odsuzujícího trestního rozsudku. Podle

žalobce tak není zřejmý žádný důvod, pro který by argumentace žalobce příjmy z trestné činnosti neměla být případná (exekuce na daň z příjmů získaných trestnou činností).

[23] Žalobce se nemohl bránit řádným ani mimořádným opravným prostředkem – návrhem na obnovu řízení, neboť do doby nabytí právní moci odsuzujícího trestního rozsudku uplynuly lhůty k jejich podání, což bylo deklarováno i odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 3 As 16/2004-73. Žalobce odmítl názor žalovaného, že jen účelově tvrdil, že nemohl podat návrh na obnovu řízení z důvodu uplynutí objektivní lhůty před právní mocí odsuzujícího trestního rozsudku, když nynější návrhy na odklad a zastavení exekuce podal až 2,5 roku po skončení trestního řízení (žalovaný uvedl, že není patrna souvislost mezi návrhy a skončením trestního řízení). Podle žalobce však uvedená souvislost je patrná, neboť návrh na odklad a zastavení exekuce byl podán až v souvislosti s rozhodnutím o pokračování ve srážkách ze mzdy, neboť v případě pravomocného trestního rozsudku již nebylo důvodné se domnívat, že by daňové řízení mělo nadále pokračovat. Jelikož se žalobce nemohl domáhat ochrany ani návrhem na povolení obnovy řízení, zůstal mu k obraně proti protiprávnímu stavu (zdanění příjmů získaných trestnou činností) pouze návrh na odklad a zastavení exekuce.

[24] Žalobce odkázal na čl. 2 odst. 2 a především na čl. 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod (dále jen „LZPS“), podle něhož lze daň a poplatky ukládat jen na základě zákona. Proto podle žalobce nemůže být příjem z trestné činnosti příjmem podléhajícím zdanění dle daňových zákonů, neboť pak se stává součástí veřejného rozpočtu a docházelo by tak státem k legalizaci výnosů z trestné činnosti. Uložení daňových povinností žalobci (z příjmů z trestné činnosti) a jejich následné vymáhání tak nebylo podle názoru žalobce v souladu se zákonem. Nebylo rozhodné, kdy byl kriminální charakter příjmů zjištěn, tento měly vždy od samého počátku, nemohly být nejdříve legální (a základem daně), a teprve později nelegální, třeba v důsledku trestního rozsudku.

[25] Žalovaný použitým výkladem právních norem nedodržel povinnost k ústavně konformnímu výkladu, který má prioritu před výkladem ústavně nekonformním (viz čl. 90 a čl. 95 odst. 2 Ústavy ČR). Výklad práva pro správní orgány lze dovodit z čl. 2 odst. 3 Ústavy ČR a z čl. 2 odst. 2 LZPS. Podle nich může být státní moc uplatňována jen v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon (viz nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 202/99).

[26] Postupem žalovaného došlo k zásahu do právní sféry žalobce takové intenzity, že způsobila nezákonnost napadeného rozhodnutí.

[27] Žalobce proto navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil. K prokázání svých tvrzení navrhl důkazy, které však byly součástí správního spisu (napadená rozhodnutí, návrhy, exekuční příkaz, rozhodnutí o pokračování ve srážkách, a také trestní rozsudek Okresního soudu v Uherském Hradišti a navazující usnesení Krajského soudu v Brně, kterým bylo zamítnuto odvolání proti trestnímu rozsudku). Současně s podanou žalobou žalobce uplatnil též návrh na nařízení předběžného opatření dle § 38 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“). Tímto návrhem žalobce požadoval, aby soud dočasně uložil jeho plátcí mzdy zdržet se provádění srážek ze mzdy a žalovanému zdržet se provádění exekuce proti žalobci. Návrh odůvodnil tak, že prováděním srážek ze mzdy a exekuce v době rozhodování o podané žalobě a o návrhu na nařízení předběžného opatření by žalobci hrozila vážná újma.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[28] V písemném vyjádření k žalobě ze dne 28.7.2015 žalovaný plně odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a obsah předkládaného správního spisu. K žalobním námitkám, již uplatněným v odvolacím řízení, uvedl, že se s nimi vypořádal již v rámci odvolacího řízení. V rozhodnutí o odvolání je tak obsaženo dostatečné zdůvodnění jednotlivých námitek. V napadeném rozhodnutí žalovaný podrobně odůvodnil svůj právní názor, vycházející ze zjištěného skutkového a právního stavu, proč nejsou v předmětné věci dány důvody pro zastavení daňové exekuce dle § 181 odst. 2 písm. j) daňového řádu.

[29] Žalovaný setrval na svém názoru, že exekuční řízení není pokračováním nalézacího řízení ani duplicitním nalézacím řízením. V exekučním řízení se tak nelze zabývat skutečnostmi, které nastaly v řízení vyměřovacím, nýbrž lze pouze zkoumat okolnosti, které se váží k exekuci, tedy existenci exekučního titulu, vhodnost zvoleného způsobu exekuce apod. Jelikož žalovaný přezkoumával rozhodnutí o návrhu na zastavení exekuce, bylo na místě, aby posoudil splnění podmínek pro takové zastavení daňové exekuce. Důvodem pro zastavení daňové exekuce však nemohlo být tvrzení žalobce, že je exekuce vedena na daň z příjmů získaných trestnou činností. Soudu proto navrhl, aby žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Posouzení věci Krajským soudem v Brně

[30] Soud, v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného i správce daně, jakož i řízení předcházející jejich vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.

[31] Soud úvodem poukazuje na to, že došlo ke změně organizační struktury pro výkon správy daní, když k 1.1.2013 nabyl účinnosti zákon č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů, kterým byl zrušen zákon č. 531/1990 Sb., o územních finančních orgánech, ve znění pozdějších předpisů. K 1.1.2013 tak zanikly územní finanční orgány, jejichž názvy, sídla a územní působnost byly vymezeny v příloze č. 1 k tomuto zákonu. Práva a povinnosti při výkonu správy daní převzaly orgány Finanční správy České republiky zřízené dle zákona č. 456/2011 Sb. S ohledem na to zanikl i původní správce daně v posuzované věci a práva a povinnosti při výkonu správy daní převzal Finanční úřad pro Zlínský kraj (vydal prvostupňové správní rozhodnutí). Územní pracoviště v Uherském Hradišti je jedním z územních pracovišť Finančního úřadu pro Zlínský kraj dle bodu XIII. přílohy k vyhl.č. 48/2012 Sb., o územních pracovištích finančních úřadů, které se nacházejí v obvodu jejich sídel.

[32] Součástí podané žaloby učinil žalobce též návrh na předběžné opatření dle § 38 odst. 1 s.ř.s., kterým měl soud uložit povinnost jednak žalovanému zdržet se provádění exekuce vůči žalobci a jednak třetí osobě – plátcí mzdy žalobce, aby se zdržel provádění srážek ze mzdy žalobce. Návrh žalobce odůvodnil pouze tak, že prováděním exekuce srážkami ze mzdy v době rozhodování o podané žalobě mu hrozí vážná újma (bez bližší specifikace). S ohledem na dikci § 38 odst. 1 s.ř.s. a jen dočasnou úpravu poměrů žalobce tímto instrumentem, soud již nerozhodoval o tomto návrhu, protože ve věci rozhodl meritorně konečným rozsudkem.

Vzhledem ke konzumaci návrhu na vydání předběžného opatření meritorním rozhodnutím ve věci, soud v dalším odkazuje na odůvodnění rozsudku podané níže.

[33] Soud ze správních spisů ověřil genezi věci. Žalobci vzniklo oprávnění k provozování živnosti s předmětem podnikání automatizované zpracování dat na základě živnostenského listu vydaného Městským úřadem v Uherském Ostrohu dne 5.5.1998, č.j. 823/98. Na základě živnostenského oprávnění byl registrován u správce daně k dani z příjmů fyzických osob a posléze i jako plátce DPH. S ohledem na platné živnostenské oprávnění k výkonu činnosti „automatizované zpracování dat“, byly příjmy žalobce, dosažené touto činností, podrobeny řádnému zdanění. Podle soudu totiž podléhají dani z příjmů fyzických osob všechny druhy příjmů, které jsou předmětem daně dle § 3 ZDP, a nejsou od daně z příjmů fyzických osob osvobozeny, ani z nich není sražena daň zvláštní sazbou daně. Z tohoto hlediska nebylo rozhodující, jaké případně nelegální činnosti se žalobce dopouštěl, aby byly jeho příjmy z podnikání předmětem zdanění. Podle § 7 odst. 1 písm. b) ZDP jsou příjmem z podnikání příjmy ze živnosti (živnostenského podnikání podle zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání, živnostenský zákon, ve znění pozdějších předpisů), které žalobce v rozhodujícím období měl. Tyto příjmy jsou základem daně a snižují se (§ 7 odst. 3 ZDP) o výdaje vynaložené na jejich dosažení, zajištění a udržení. Dle § 23 odst. 1 a násl. ZDP je základem daně rozdíl, o který příjmy, s výjimkou příjmů, které nejsou předmětem daně nebo jsou osvobozeny od daně, převyšují výdaje. Příjmy, které žalobce chtěl učinit předmětem tohoto soudního přezkumu, nebyly obsaženy ve výčtu § 3 odst. 4 ZDP, jenž obsahuje příjmy, které předmětem daně nejsou. Ze ZDP v rozhodném znění nevyplývá jakákoliv výjimka pro předmětné příjmy žalobce. Podle § 3 ZDP se příjmem z podnikání a jiné samostatné výdělečné činnosti fyzických osob rozumí příjem peněžní a nepeněžní dosažený i směnou (§ 3 odst. 2 ZDP).

[34] Příjem žalobce, který získal ze své podnikatelské činnosti, na kterou měl živnostenské oprávnění, byl zdaněn řádně dle ZDP, a z tohoto pohledu byla zákonná všechna rozhodnutí správce daně, kterými byla daň pravomocně vyměřena, resp. stanovena podle pomůcek, nebo povinnosti žalobce řádně vplynuly přímo ze zákona, např. splatnost záloh na daň anebo předpis penále. V této souvislosti soud poukazuje na to, že exekuční řízení není pokračováním nalézacího řízení ani duplicitním nalézacím řízením. Je-li u správního soudu napadáno rozhodnutí vydané v další fázi daňového řízení, konkrétně v řízení exekučním, pak se soud nemůže zabývat skutečnostmi, které nastaly před vydáním vykonatelného výkazu nedoplatků, tedy v řízení vyměřovacím, nýbrž může zkoumat pouze okolnosti vážící se k samotné exekuci, tedy zkoumat existenci exekučního titulu, vhodnost zvoleného způsobu exekuce apod. (k tomu blíže rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26.10.2005, č.j. 2 Afs 81/2004-54). V posuzovaném případě nešlo přímo o přezkum nařízení exekuce, která je vážným zásahem do subjektivních práv účastníka správního řízení, ale o přezkum rozhodnutí o návrhu na odklad a zastavení exekuce. I v tomto případě ale může být nepochybně zasaženo do práv dlužníka (žalobce), rozhodnutí tak nechybí právní obsah předpokládaný ust. § 65 odst. 1 s.r.s., a není tak zákonem vyloučen soudní přezkum uvedených rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31.5.2011, č.j. 4 Ads 121/2010-112).

[35] Ze správního spisu soud zjistil, že pro provádění exekuce v dané věci byly splněny zákonné podmínky. Podle § 73 odst. 1 ZSDP (účinný v době vydání exekučního příkazu

k vymožení vykonatelného nedoplatku; zrušen k 1.1.2011) nezaplatí-li daňový dlužník splatný daňový nedoplatek v zákonné lhůtě, vyzve ho správce daně, aby daňový nedoplatek zaplatil v náhradní lhůtě a upozorní ho, že po uplynutí této náhradní lhůty přikročí bez dalšího k vymáhání daňového nedoplatku. Podle § 73 odst. 4 ZSDP je exekučním titulem pro daňovou exekuci: a) vykonatelný výkaz nedoplatků, b) vykonatelné rozhodnutí, jímž se ukládá peněžité plnění, c) splatná částka zálohy na daň. Podle § 73 odst. 5 ZSDP se výkaz nedoplatků sestavuje z údajů evidence daní a musí obsahovat přesné označení daňového dlužníka v prodlení, druh daně, výši nedoplatku na této dani, údaje o původní splatnosti dlužné daně, den, k němuž je výkaz nedoplatku sestavován, a doložku vykonatelnosti. Podle § 73 odst. 6 ZSDP se daňová exekuce provádí vydáním exekučního příkazu s uvedením způsobu provádění exekuce (způsoby jsou uvedeny pod písm. a) – d)).

[36] Soud ze správního spisu zjistil, že provádění exekuce vůči žalobci svědčí exekuční titul, kterým je vykonatelný výkaz nedoplatků sestavený dne 28.1.2002 správcem daně ke dni 25.1.2002, č.j. 5163/02/311921/9721. Sestaven byl v souladu s § 73 odst. 5 ZSDP z údajů evidence daní a obsahuje veškeré údaje požadované cit. ust. v době jeho vystavení. Výkaz nedoplatků vycházel z několika dílčích nedoplatků žalobce předepsaných v evidenci daní, a to buď na základě rozhodnutí správce daně (viz několik platebních výměrů) nebo na základě zákona (viz splatné částky záloh na daň, předpis penále). Nedoplatky vykázané ve výkazu nedoplatků byly vykonatelné, představovaly tak exekuční titul nezbytný pro daňovou exekuci (§ 73 odst. 4 ZSDP). Správci daně tak nezbylo, než nařídít daňovou exekuci vydáním exekučního příkazu, a to na srážky ze mzdy (§ 73 odst. 6 písm. b) ZSDP). Exekuční příkaz vydal Finanční úřad ve Veselí nad Moravou dne 8.1.2007, č.j. 595/07/311920/8545, kterým přikázal plátcí mzdy žalobce (Alza soft a.s.) provádět z jeho mzdy stanovené srážky za účelem vymožení vykonatelného nedoplatku ve výši 1.306.069 Kč. Z toho činily nedoplatky na daních a příslušenství 1.280.461 Kč a exekuční náklady 25.608 Kč. Exekuční příkaz nabyl právní moci dne 2.2.2007. Nedoplatky ve výkazu nedoplatků totiž neuhradil žalobce ani ke dni 4.1.2007, a proto správce daně vydal exekuční příkaz dne 8.1.2007.

[37] Součástí výkazu nedoplatků byly nedoplatky (viz Tab 1 napadeného rozhodnutí): 1) na dani z příjmů fyzických osob za rok 1998 (položka 010) ve výši 748.556 Kč dle rozhodnutí Finančního úřadu v Uherském Hradišti ze dne 8.6.1999, č.j. 81318/99/336911/5263, platební výměr č. 990000911 (splatné 15.7.1999); 2) na záloze na daň z příjmů fyzických osob podávajících přiznání ve výši 22.380 Kč (položka 011) splatné k 30.9.1999 a ve výši 187.200 Kč (položka 012) splatné k 15.12.1999; žalobce měl totiž povinnost v roce 1999 zálohy platit dle § 38a ZDP; vzhledem k neplacení záloh byl žalobci následně rozhodnutím Finančního úřadu v Uherském Hradišti dne 29.11.2000, č.j. 161294/00/336911/5263, platební výměr č. 1000000966, stanoven základ daně ve výši 805.953 Kč a daň z příjmů fyzických osob za rok 1999 ve výši 209.580 Kč podle pomůcek; 3) penále na daň z příjmů fyzických osob za rok 1998 ve výši 167.677 Kč (položka 004) předepsané rozhodnutím Finančního úřadu v Uherském Hradišti ze dne 16.10.2000, č.j. 142414/00/336911/5263, platební výměr č. 1000007641 (splatné 2.11.2000); 4) na DPH za 3. čtvrtletí 1998, za 4. čtvrtletí 1998, za 1. čtvrtletí 1999, za 2. čtvrtletí 1999 a za 3. čtvrtletí 1999 (položky 005, 006, 007, 008 a 009 výkazu nedoplatků) dle platebních výměrů Finančního úřadu v Uherském Hradišti specifikovaných ve výkazu nedoplatků ve výši 10.445 Kč, 57.662 Kč, 40.444 Kč (splatné 9.3.2000) a ve výši 14.446 Kč a 266 Kč (splatné 26.4.2000); 5) na daňové penále na DPH za

3. a 4. čtvrtletí roku 1998 ve výši 5.272 Kč a ve výši 24.853 Kč (položky 002 a 003 výkazu nedoplatků) dle platebních výměrů Finančního úřadu v Uherském Hradišti specifikovaných ve výkazu nedoplatků (splatné 2.11.2000).

[38] Soud ze správních spisů ověřil existenci exekučního titulu, jakož i jeho vykonatelnost, včetně vykonatelnosti v něm vykázaných nedoplatků. Vedle toho soud zjistil, že v rámci exekuce vedené vůči žalobci bylo vydáno rovněž rozhodnutí o pokračování ve srážkách Finančním úřadem pro Jihomoravský kraj dne 3.4.2013, č.j. 967335/13/3018-05700-701692. Důvodem bylo zjištění, že žalobce nastoupil do zaměstnání u nového plátce mzdy (BOHEMIA transport cz s.r.o.). Z rozhodnutí vyplynulo, že za celou dobu trvání exekuce vůči žalobci bylo na srážkách ze mzdy uhrazeno 4.456 Kč. Ze správních spisů soud dále zjistil, že po dobu trvání daňové exekuce vůči žalobci nebyl podán jakýkoliv návrh na její odklad nebo zastavení. Žalobce byl rozsudkem Okresního soudu v Uherském Hradišti ze dne 25.6.2010, č.j. 1 T 366/2004-7821, odsouzen pro trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1, 2 trestního zákona č. 140/1961 Sb., ve znění účinném do 31.12.2009, a pro přečin podle § 209 odst. 1 trestního zákoníku č. 40/2009 Sb., k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 20 měsíců, dále k zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 5 let a byla mu uložena povinnost nahradit škodu čtyřem poškozeným, z nich 2krát ve výši 1.398 Kč a 2krát ve výši 1.364 Kč (v součtu měl nahradit škodu ve výši 5.524 Kč). Žalobce byl obžaloby částečně zproštěn. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 7.12.2010, kdy Krajský soud v Brně pod č.j. 6 To 451/2010-7905 zamítl odvolání žalobce proti prvostupňovému trestnímu rozsudku. Z trestních rozsudků vyplynulo, že vedle výkonu trestu odnětí svobody, zákazu řízení motorových vozidel a uložení povinnosti k náhradě škody v celkové částce 5.524 Kč nebylo jakkoli rozhodováno o příjmech žalobce z podnikatelské činnosti.

[39] Podle § 181 odst. 1 daňového řádu může správce daně daňovou exekuci na návrh dlužníka nebo z moci úřední odložit, zejména šetří-li se skutečnosti rozhodné pro zastavení daňové exekuce. Podle § 181 odst. 2 daňového řádu správce daně na návrh příjemce exekučního příkazu nebo z moci úřední daňovou exekuci zcela nebo z části zastaví, pokud a) pro její nařízení nebyly splněny zákonné podmínky, b) odpadl důvod, pro který byla daňová exekuce nařízena, c) povolí posečkání úhrady nedoplatku, d) bylo pravomocně rozhodnuto, že postihuje majetek, k němuž náleží právo nepřipouštějící exekuci, nebo věci nepodléhající exekuci, e) zaniklo právo vymáhat nedoplatek, f) předpokládaný výtěžek nepostačí ani ke krytí exekučních nákladů, g) pokračování v daňové exekuci by bylo spojeno s nepoměrnými obtížemi, h) dlužník, jehož mzda je exekuvaná, nepobírá nejméně po dobu jednoho mzdu alespoň v takové výši, aby z ní mohly být srážky prováděny, i) bylo nařízeno více daňových exekucí a k úhradě vymáhaného nedoplatku postačí pouze některá z nich, nebo j) je tu jiný důvod, pro který nelze v daňové exekuci pokračovat.

[40] Stran rozhodnutí o odkladu exekuce se soud ztotožnil s odůvodněním správce daně i žalovaného v napadeném rozhodnutí, že důvody uváděné žalobcem v návrhu na odklad exekuce nemohou být důvodem jejího odložení ve smyslu § 181 odst. 1 daňového řádu. Důvody, jako doba, po níž je exekuce prováděna, výše vymožené částky a délka trestního řízení vedeného proti žalobci nejsou zákonnými důvody pro povolení odkladu exekuce. Samotné podání návrhu na zastavení daňové exekuce není důvodem pro odložení daňové exekuce. Ačkoliv žalobní body tentokrát v nové žalobě směřoval žalobce spíše k otázce

zastavení exekuce, soud vypořádával i „odklad“ exekuce, neboť tento rovněž byl předmětem přezkoumávaného správního řízení a v něm žalobcem podané návrhy byly provázané.

[41] Soud dále přezkoumal závěry žalovaného v napadeném rozhodnutí týkající se nevyhovění návrhu na zastavení daňové exekuce. Žalobcem uplatněný důvod pro zastavení daňové exekuce, že exekuce je vedena na daň z příjmů získaných trestnou činností, se míjí s výčtem důvodů v § 181 odst. 2 písm. a) až i) daňového řádu, avšak žalobce jej zamýšlel podřadit pod písm. j) cit. ust., kde je uveden „jiný důvod“, pro nějž nelze v daňové exekuci pokračovat. Žalobce k tomu doložil odsuzující trestní rozsudek. Žalovaný pak správně posoudil veškeré skutečnosti rozhodné pro samotné zahájení daňové exekuce vůči žalobci, neomezil se pouze na důvod uvedený v § 181 odst. 2 písm. j) daňového řádu, na který poukazoval žalobce. Soud se po přezkoumání správního spisu ztotožnil s konstatováním žalovaného, že pro nařízení daňové exekuce exekučním příkazem ze dne 8.1.2007 byly splněny všechny zákonné předpoklady, zejména existence vykonatelného exekučního titulu (žalobcem obsahově nezpochybňován), exekuce a daňové nedoplatky dosud nebyly uhrazeny a právo vymáhat daňový nedoplatek dosud nezaniklo. Soud ověřil i ze správního spisu, že exekuční titul – vykonatelný výkaz nedoplateků (viz výše) byl sestaven v souladu s právními předpisy a na podkladě pravomocných platebních výměrů. Vykázané nedoplatky žalobce jsou vykonatelné a dosud nebyly uhrazeny. Vymáhání splnění daňových povinností žalobce ve vztahu k příjmům z jeho podnikatelské činnosti je v souladu se zákonem. Příjmy žalobce podléhaly zdanění. Podle § 3 ZDP jsou předmětem daně všechny druhy příjmů, které nejsou od této daně osvobozeny, ani z nich není sražena daň zvláštní sazbou daně. Dosažené příjmy žalobce nebyly od daně osvobozeny, ani z nich nebyla sražena daň zvláštní sazbou, proto měly být řádně zdaněny, na tom nic nemění ani případná nelegálnost zdroje příjmů. Žalovaný ve věci vycházel z naplnění formální i materiální vykonatelnosti exekučního titulu - výkazu nedoplateků sestaveného k 25.1.2002, č.j. 5163/02/311921/9721, který svědčil pro provádění exekuce. Soud neshledal zákonné důvody pro odklad a zastavení daňové exekuce v předmětné věci a ztotožnil se se závěry žalovaného, jenž návrhům žalobce nevyhověl.

[42] K dalším námitkám soud pro úplnost uvádí, že daňová exekuce vůči žalobci byla zahájena již 8.1.2007, v té době bylo vedeno i trestní řízení vůči žalobci (sám uváděl, že první obvinění mu bylo sděleno dne 22.2.1999). Žalobci tak nic nebránilo, aby v mezidobí podával příslušné návrhy (např. na odklad či zastavení exekuce aj.) u správce daně. Po celou dobu však žádný z nyní uplatňovaných návrhů nepodal. Přitom jde o daňové povinnosti vztahující se ke zdaňovacím obdobím r. 1998 a 1999. V případě daně z příjmů fyzických osob za rok 1998 žalobce nepodal v zákonné lhůtě daňové přiznání, proto byl k jeho podání v nové lhůtě správcem daně vyzván dne 5.5.1999, jelikož tak neučinil, byl správce daně oprávněn zjistit základ daně a stanovit daň podle pomůcek, což učinil platebním výměrem ze dne 8.6.1999. Odvolání žalobce proti platebnímu výměru následně zamítlo Finanční ředitelství v Brně dne 15.11.1999, č.j. FŘ 110/6281/99-0107 (v právní moci dne 9.2.2000). Podle pomůcek ze stejných důvodů byla žalobci stanovena i daň z příjmů fyzických osob za rok 1999 platebním výměrem ze dne 29.11.2000. Z uvedeného je dle soudu zcela zřejmé, že jak nalézací řízení, tak i následná daňová exekuce, probíhají delší dobu, a že žalobce uplatňoval opravné prostředky dle své vůle (např. řádné odvolání proti platebnímu výměru na daň z příjmů fyzických osob za rok 1998). Prekluzivní lhůta pro vyměření daně podle právních předpisů (ZSDP) vztahujících se k posuzovaným daňovým povinnostem žalobce (zdaňovací období

roku 1998 a 1999) uplynula k 31.12.2002. K 31.12.2008 a 31.12.2009 též uplynula objektivní 10 letá lhůta pro stanovení daně. Soud má za to, že žalobci nic nebránilo v tom, aby uplatňoval řádné opravné prostředky proti rozhodnutím uvedeným ve výkazu nedoplatků nebo rozporoval exekuční titul. Soud nesouhlasil s tvrzením žalobce, že teprve po pravomocně skončeném trestním řízení, vedeném proti žalobci, bylo možno podat návrh na povolení obnovy řízení, v čem mu však zabránilo uplynutí objektivní lhůty ve smyslu § 118 odst. 2 a § 119 odst. 4 daňového řádu z důvodu průtahů v trestním řízení. Žalobce tvrdil, že tak mohl jediné podat návrh na odložení exekuce a návrh na zastavení exekuce, které byly jeho jedinou možnou obranou. Soud k tomu uvádí, že není zřejmá jakákoliv souvislost mezi návrhy na odložení a zastavení exekuce podanými žalobcem až dne 18.7.2013 u správce daně a pravomocným skončením trestního řízení dne 7.12.2010. Nyní přezkoumávané rozhodnutí o návrzích na odklad a zastavení exekuce totiž podal žalobce u správce daně ve velkém časovém odstupu dvou a půl roku po skončení trestního řízení. Zdejší správní soud není povolán hodnotit přiměřenost délky trestního řízení vedeného vůči žalobci, včetně délky soudního řízení v této trestní věci. Žalobce nevyužíval všech možností podání řádných a mimořádných opravných prostředků, resp. nepodal návrh na povolení obnovy řízení, předmětem nynějšího soudního přezkumu byly pouze návrhy žalobce na odklad a zastavení exekuce.

[43] Soud nemohl přisvědčit žalobci, že se v době probíhajícího trestního řízení nemohl bránit proti doměření daně a daňovým nedoplatkům či nařízené exekuci. Není pravdou, že jedinou možnou obranou jsou nyní podané návrhy na odklad či zastavení exekuce. Žalobce nebyl jakkoliv nucen se doznávat k trestnému charakteru získaných příjmů ani k jeho tíži nebylo přičítáno trestní řízení či nedoznání se k charakteru příjmů. To nehrálo žádnou roli. Daňové povinnosti z podnikatelské činnosti byly žalobci řádně vyměřeny (veškeré až po sdělení obvinění a zahájení trestního stíhání vůči žalobci), ale splatné daňové nedoplatky nebyly řádně uhrazeny. Argumentace trestním charakterem příjmů, resp. že daňová povinnost byla vyměřena z příjmů z trestné činnosti, a že se nemohl žalobce tímto argumentem bránit dříve, neboť odsuzující rozhodnutí v trestní věci ještě nenabylo právní moci, je nedůvodná (viz výše). Na zdanění příjmů z podnikání to nemělo vliv, a tím spíše to nemělo vliv na odložení či zastavení exekuce, vedené pro dosud nezaplacené daňové nedoplatky. Ani argumentace rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 17.3.2010, č.j. 5 Ca 65/2007-77, nebyla případná, protože na nyní posuzovanou věc nedopadá, navíc žalobce měl v posuzované věci příjmy z podnikatelské činnosti, kterou vykonával na základě živnostenského oprávnění. Dle žalobce by měla platit obecná premisa, že prospěch dosažený trestným činem není příjmem, podle krajského soudu však zákon taková pravidla nestanoví a nelze je dovodit ani výkladem platných právních předpisů. Žalobce ve své argumentaci opomíjí neoprávněný majetkový prospěch získaný protiprávní činností, kdy na jedné straně jsou poškozené osoby a na druhé majetkově obohacené osoby.

[44] Žalobce nic konkrétního proti exekučnímu titulu (vykonatelný výkaz nedoplatků) nenamítal, přesto soud uvádí, že exekuční titul je vykonatelný a vhodnost či přiměřenost exekuce je v souladu se zákonem. Pro zahájení exekuce byly splněny zákonné podmínky a není pravdivé tvrzení žalobce, že nebylo přihlédnuto „ke všem podstatným okolnostem“, když žalobce takové okolnosti ani nespécifikoval. Tvrzení žalobce nemohou být důvodem k zastavení (odložení) exekuce, jak plyne ze shora provedeného výkladu. Správní orgány

neučinily z rozhodnutí v trestní věci nesprávná zjištění ani nesprávné závěry, jak tvrdil žalobce. Odsouzení žalobce v trestní věci (vyslovení viny, trestu a kvalifikace trestné činnosti) nemělo faktický dopad na splatnost vykázaných daňových nedoplatků, pro které je vedena exekuce. Správní orgány použily výklad souladný se zákonem a též ústavně konformní, žalobce však konkrétní porušení v této souvislosti nenamítal.

V. Závěr a náklady řízení

[45] Krajský soud v Brně tak shledal žalobcovy námitky nedůvodnými, jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

[46] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak, jakožto úspěšnému účastníku řízení, právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, resp. takové u soudu neuplatnil.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 4. srpna 2015

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Jaroslava Předešlá